

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Zákon o prověřování zahraničních investic v kontextu nových návrhů Evropské komise

Od doby nabytí účinnosti zákona 34/2021 Sb., o prověřování zahraničních investic (dále též „FDI zákon“) uplynuly více než 4 roky. Tento zákon, který byl od svého přijetí novelizován až v tomto roce v návaznosti na změny regulace kritické infrastruktury a kyberbezpečnosti,[1] navazuje na unijní úpravu v Nařízení č. 2019/452[2] z 19. března 2019 (dále též „Nařízení“), kterým byl mj. stanoven okruh prověřovaných zahraničních investic na unijní úrovni a zaveden tzv. mechanismus spolupráce sloužící pro sdílení informací ohledně přímých zahraničních investic učiněných zahraničními investory na území Unie mezi členskými státy a Evropskou komisí. Od doby přijetí Nařízení bylo v rámci mechanismu spolupráce konzultováno mnoho zahraničních investic směřujících do EU, jen v roce 2024 bylo požádáno o konzultaci ve 477 případech celkem.[3]

Narůstající počet prověřovaných zahraničních investic, rozdílná úprava v jednotlivých členských státech EU, politická situace, a také nedostatky současné regulace přiměly Evropskou komisi k přepracování současného Nařízení. Na konci ledna minulého roku byl tak představen nový návrh Nařízení v rámci balíčku legislativních návrhů k ekonomické bezpečnosti (dále též „**Návrh Nařízení**“),[4] který je nyní projednáván v unijním legislativním procesu a měl by vstoupit v platnost ve druhém čtvrtletí roku 2026. Očekává se, že Návrh Nařízení plně nahradí stávající úpravu. Navržené změny mají za cíl především zefektivnit stávající systém prověřování zahraničních investic napříč členskými státy EU. Za tímto účelem je v něm stanovena povinnost zavést prověřovací mechanismus, pokud ještě nebyl v jednotlivém členském státě EU zaveden. Kromě toho Návrh Nařízení zavádí okruh prioritních a klíčových odvětví, v nichž bude nutné prověřit plánované zahraniční investice před jejich uskutečněním.

Po ukončení veřejné konzultace k Návrhu Nařízení, která probíhala do 29. dubna 2024, byl návrh následně projednáván v Evropském Parlamentu a Radě EU. Po jeho schválení v Evropském parlamentu dne 8. května 2025[5] a následném schválení mandátu Radou EU pro vyjednávání s Evropským parlamentem dne 11. června 2025[6], byl Návrh Nařízení od 16. června 2025 projednáván v rámci interinstitucionálního dialogu (tzv. trilogue) mezi Evropským parlamentem, Evropskou radou a Komisí EU.[7] 11. prosince 2025 pak došlo k uzavření politické dohody mezi Radou EU a Evropským parlamentem. Předpokládá se, že nové nařízení začne platit nejdříve od druhého čtvrtletí roku 2026 po jeho formálním schválení a odhlasování v unijních orgánech.

Cílem tohoto článku je zejména představit nejdůležitější návrhy změn v unijní regulaci a zamyslet se nad některými úskalími stávající regulace, např. dopady FDI zákona na vnitřní restrukturalizace, které by měly být novou úpravou zmírněny.

Východiska právní úpravy

Regulace prověřování zahraničních investic v EU je založena na předpokladu, že ač mohou mít investice plynoucí z nečlenských zemí EU do EU pro členské státy příznivé ekonomické dopady (a zpravidla přináší výhody pro hostitelské země, jako je vznik nových pracovních míst a technologický rozvoj), mohou také představovat bezpečnostní rizika z hlediska zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku, zejména pokud spadají do strategických sektorů, kterými jsou

obrana, provoz kritické infrastruktury či média a další odvětví významných pro daný členský stát EU. Regulace taktéž reaguje na změnu globálního prostředí a podmínek pro uskutečňování přeshraničních investic celosvětově. EU byla jedním z posledních globálních aktérů, který přijal tento nástroj regulace přeshraničního obchodu a investic umožňující kontrolu přílivu zahraničních investic do klíčových oblastí ekonomiky. Přijetím unijní úpravy tak EU narovнала svůj právní rámec s globálními obchodními partnery, zejména USA a Čínou.

Dle Nařízení je samotný proces prověřování zahraničních investic v kompetenci členských států, na jejichž území dochází k uskutečnění plánované zahraniční investice. Evropská komise má však konzultační a koordinační roli a k plánovaným zahraničním investicím může zaujmout stanovisko. Dotčený členský stát je povinen náležitě zohlednit stanovisko Evropské komise ve svém rozhodnutí o povolení zahraniční investice v souladu se zásadou loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 SEU.[\[8\]](#)

Návrh Nařízení stávající regulaci dále rozvíjí a stanoví nové povinnosti členským státům EU. Kromě čl. 207 SFEU upravujícího společnou obchodní politiku je právním základem pro přijetí Návrhu Nařízení nově i čl. 114 SFEU upravující pravidla vnitřního trhu EU. Doplnění právního základu se navrhuje z více důvodů. Předně byla zohledněna skutečnost, že investoři z mimounijních zemí často rozšiřují svoje působení na vnitřním trhu EU nepřímo prostřednictvím své existující dceřiné společnosti v jednom z členských států EU a taková zahraniční investice by mohla potenciálně uniknout přezkumnému režimu. Dalším hlediskem je nutná harmonizace a přiblížení jednotlivých právních úprav členských států EU v otázce prověřování zahraničních investic, jelikož jsou uskutečňovány na vnitřním trhu EU. Pravidla členských států EU by tak v této oblasti měla být co nejvíce konzistentní, aby nedocházelo k neodůvodněným rozdílům v právní regulaci a uplatnil se co nejvíce podobný režim. V tomto směru pak Návrh Nařízení stanoví i povinnost přijetí zákona o prověřování investic všem členským státům EU, včetně požadavků na jeho minimální obsah.[\[9\]](#)

Návrh Nařízení ponechává stávající rozdělení kompetencí mezi členskými státy EU a Evropskou komisí: členské státy rozhodují o tom, zda dojde k prověření předmětné investice, Evropská komise má koordinační a konzultační roli. Došlo však k zásadní úpravě pravidel pro fungování mechanismu spolupráce a sjednocení řízení o prověření investice v členském státě EU.

K některým z navržených změn

Změny týkající se prověřovaných zahraničních investic a osob na unijní úrovni

Návrh Nařízení zavádí zásadní změny jak v oblasti prověřovaných zahraničních investic, tak v oblasti osob, na které Návrh Nařízení dopadá.

Ve vztahu k zahraničním investicím došlo k určitému zpřesnění a změně definic, co se považuje za přímé a nepřímé investice ve smyslu Návrhu Nařízení. Nově se stanoví, že se o zahraniční investici bude jednat v případě, pokud jejím prostřednictvím dojde ke vzniku skutečné účasti na řízení nebo kontrole cílového subjektu v Unii.[\[10\]](#) Oproti současnému Nařízení, které dopadá na jakékoliv zahraniční investice, včetně těch se skutečnou účastí na řízení nebo kontrole cílového subjektu v Unii, se z tohoto hlediska jedná o potenciální zúžení okruhu posuzovaných a prověřovaných zahraničních investic na unijní úrovni pouze na ty, vůči kterým zahraniční investor může uplatňovat skutečný vliv, a to buďto na řízení anebo kontrole cílového subjektu v Unii. Zároveň Návrh Nařízení výslovně stanoví, že se za zahraniční investici považuje i investice učiněná prostřednictvím dceřiné společnosti zahraničního investora v Unii.

V odůvodnění k Návrhu Nařízení[\[11\]](#) se k tomuto zmiňuje, že bezpečnostní rizika by se neměla vyskytovat v případě zahraničních investorů, kteří mají majetkovou účast na subjektu v Unii, ale tato

účast není kontrolní. Výslovně se pak uvádí, že „nařízení se nevztahuje na transakce bez účasti zahraničního investora nebo na transakce, jejichž úroveň účasti nevede k přímé nebo nepřímé kontrole subjektu z Unie“.[12] Stejně je tomu dle Evropské komise i v případě portfoliových investic a vnitřních restrukturalizací, při nichž nedochází ke změně skutečné účasti na řízení či kontrole subjektu v Unii.[13]

Návrh Nařízení ani jeho úvodní ustanovení však dále nestanoví, jak se posuzuje hledisko skutečného vlivu zahraničního investora na řízení či kontrole cílového subjektu (v terminologii FDI zákona se jedná o „účinnou míru kontroly“)[14] a jaká kritéria se uplatní při takovém posuzování. Návrh Nařízení v tomto směru neobsahuje žádná podrobnější hodnotová kritéria, ani blíže nespecifikuje, že tyto pojmy je potřeba vykládat v souladu s národní právní úpravou prověřování zahraničních investic členského státu EU. Pozměňovací návrhy Rady EU v této části obsahují alespoň příklady uplatňování účinné míry účasti na řízení nebo kontrole unijního subjektu, ale taktéž neobsahuje žádné prahové či jiné hodnoty.[1] Toto by zohledňovalo skutečnost, že členské státy EU pro stanovení a posouzení „účinné míry kontroly“ či „skutečného vlivu“ vycházejí z jiných prahů či předpokladů a úprava podmínek pro určení, zda se jedná o zahraniční investici, vůči které je nutné zahájit řízení o prověřování, je stanovena rozdílně napříč členskými státy.[15]

Z textu Návrhu Nařízení a jeho úvodních ustanovení tak vyplývá, že z hlediska aplikace Návrhu Nařízení na prověřované zahraniční investice v členských státech EU se o skutečný vliv zahraničního investora na řízení či kontrole cílového subjektu bude jednat pouze v případech, že jeho prostřednictvím dochází k přímé nebo nepřímé kontrole subjektu z Unie. Nabytí menšinové účasti v cílových subjektech z Unie bez přímé či nepřímé kontroly zahraničních investorů již zřejmě nebude předmětem posuzování na unijní úrovni. Nicméně jak bylo uvedeno výše, co se považuje za přímou či nepřímou kontrolu, ani za skutečný vliv na řízení, není v Návrhu Nařízení prozatím nijak blíže definováno. Na unijní úrovni se ale nejedná o úplně nové pojmy, pojem kontroly byl již do jisté míry konkretizován v jiných předpisech, zejména těch týkajících se kontroly spojování podniků,[16] sankčních a protiteroristických opatření[17] či v mezinárodních dohodách o ochraně investic.[18]

Domníváme se, že za účelem jednotné aplikace a zamezení různým výkladům do budoucna by bylo vhodné v Návrhu Nařízení stanovit, jaká kritéria jsou rozhodující pro určení skutečného vlivu („účinné míry kontroly“) na řízení či kontrole subjektu v EU a taková zahraniční investice podléhá prověřování na unijní úrovni.

Současně s úpravou definice zahraniční investice došlo i k úpravě okruhu osob, na něž dopadají povinnosti stanovené v Návrhu Nařízení. Nově je v Návrhu Nařízení obsažena i definice „*dceřiné společnosti zahraničního investora v Unii*“, již se rozumí podnik vykonávající hospodářskou činnost přímo či nepřímo ovládaný zahraničním investorem, který je fyzickou či právnickou osobou ze třetí země.[19] Zavedení této definice a rozšíření osob, a potažmo zahraničních investic, na které dopadá unijní úprava prověřování zahraničních investic reaguje na rozhodnutí Soudního dvora EU (dále také „SDEU“) ve věci Xella.[20] V tomto rozhodnutí SDEU uzavřel, že zahraniční investice uskutečněné prostřednictvím unijního subjektu kontrolovaného osobou ze třetího státu nespádají pod rozsah stávajícího nařízení, pokud se nejedná o uměle vytvořené konstrukty neodrážející hospodářskou realitu a s cílem obejít prověřovací mechanismus.[21] Vzhledem k tomu, že některé z unijních společností, tedy společnosti založené v souladu s právním řádem jednoho z členských států EU, uskutečňující investice v jiných členských státech EU, mohou být vlastněny či kontrolovány osobami ze třetích států, nejedná se o čistě vnitrounijní situace a takové investice mohou taktéž představovat bezpečnostní riziko. Doplnění odpovídá i národním úpravám členských států EU, které běžně dopadají na tyto situace, včetně úpravy v České republice.[22] Z tohoto hlediska se jedná o jisté napravení legislativního rámce s cílem, aby obdobné situace neunikly přezkumnému režimu na unijní úrovni.

Rozšíření oznamovací povinnosti členských států EU

Mezi další navržené změny náleží i rozšíření okruhu zahraničních investic a klíčových hospodářských činností, s nimiž se pojí povinnost notifikace plánovaných zahraničních investic prostřednictvím mechanismu spolupráce. Povinnost notifikace se bude týkat všech zahraničních investic, které jsou součástí projektu nebo programu v zájmu Unie, nebo se týkají hospodářské činnosti mající zvláštní význam pro bezpečnost nebo veřejný pořádek Unie. Konkrétní seznam projektů a oblastí je uveden v přílohách k Návrhu Nařízení.[\[23\]](#)

Mezi klíčové hospodářské činnosti jsou zařazeny zahraniční investice např. do biotechnologií, stěžejních farmaceutických výrobků, technologií v energetice, robotice či autonomních systémech a mnoho dalších. Již nyní je zřejmé, že okruh klíčových hospodářských činností, v nichž bude nutné prověřovat zahraniční investice, je širší než činnosti uvedené v § 7 FDI zákona, a lze tak předpokládat novelizaci zákona i v této části.

Posílení a zefektivnění mechanismu spolupráce

Návrh Nařízení rozvíjí a zefektivňuje stávající mechanismus spolupráce prostřednictvím zavedení nových prvků mj. s cílem sjednotit paralelně probíhající řízení v různých členských státech EU, pokud daná zahraniční investice přesahuje hranice jednoho členského státu EU, a stanovuje lhůty pro zaslání připomínek jiných členských států EU či stanoviska Evropské komise k plánované zahraniční investici. Návrh Nařízení dále počítá i s vytvořením nové šifrované databáze pro ukládání informací o probíhajících řízeních v rámci mechanismu spolupráce, a také o všech ukončených řízeních o prověření zahraniční investice uskutečněných v členském státě EU, včetně vydaných rozhodnutí ve věci. Návrh Nařízení počítá i se zamezením přístupu k informacím a dokumentům sdíleným mezi členskými státy EU a Evropskou komisí prostřednictvím databáze. Členské státy EU a Komise musí v tomto směru zajistit, že prostřednictvím příslušných předpisů o svobodném přístupu k informacím nedojde k poskytnutí jakýchkoli informací, které by mohly ohrozit účel šetření prováděného dle Návrhu Nařízení. Omezení přístupu k informacím dle FDI zákona je řešeno v § 21 FDI zákona, zejména co se týče poskytování informací a stanovisek poskytovaných dle tohoto zákona. Ve vztahu k poskytování ostatních dokumentů, zejména samotných rozhodnutí, uplatní se obecná úprava stanovená v zákoně [106/1999 Sb.](#), o svobodném přístupu k informacím.

Návrh Nařízení dále zavádí možnost iniciovat zapojení mechanismu spolupráce i z podnětu jiného členského státu EU než toho, ve kterém dojde k uskutečnění zahraniční investice. Lze tak učinit nejpozději do 15 měsíců po dokončení dané zahraniční investice, pokud jiný členský stát v ní spatřuje potenciální riziko pro jeho bezpečnost a veřejný pořádek, a taková investice nebyla oznámena prostřednictvím mechanismu spolupráce.[\[24\]](#) Stejnou možností disponuje v omezenějším rozsahu Evropská komise.[\[25\]](#) Vedle toho Návrh Nařízení klade nové požadavky na administrativní aparáty členských států, např. zajištění dostatečného počtu pracovníků pro vyřizování agendy, aby aplikace Návrhu Nařízení probíhala co nejefektivněji a účelně.

Nové sjednocující prvky kladou požadavky i na zahraniční investory, kteří v případě, že se prověření transakce bude týkat více členských států EU, by taktéž měli zvolit koordinovaný postup při vyřizování žádostí o prověření zahraniční investice ve všech příslušných členských státech EU.

Výslovné vymezení vnitřní restrukturalizace z působnosti Návrhu Nařízení

Jak bylo zmíněno výše, úvodní ustanovení k Návrhu Nařízení výslovně zmiňují, že Návrh Nařízení nedopadá na vnitřní (vnitroskupinovou) restrukturalizaci zahraničního investora, pokud při ní nedochází ke změně faktické účasti na řízení či kontrole subjektu v Unii. Dle právní praxe se termín „vnitroskupinová restrukturalizace“ používá nejčastěji pro transakci (ať již ve formě share deal či

asset deal či jejich kombinaci) mezi dvěma či více obchodními společnostmi, které jsou podrobeny téže kontrole. Vnitroskupinové restrukturalizace se provádějí z různých důvodů, i když hlavní motivací je ve většině případů zvýšení administrativní, provozní nebo ekonomické efektivity skupiny.

Z pohledu velkých korporátních skupin se jistě jedná o přínosnou změnu. Tato otázka totiž není dostatečně řešena ani v FDI zákoně a při jeho aplikaci se mohou objevovat jisté výkladové potíže vzhledem k tomu, že současný § 4 FDI zákona[26] ukládá povinnost prověřit i uskutečněnou a schválenou zahraniční investici,[27] pokud následně dojde ke změně osoby ovládající a pokud tato změna také umožní přímo či nepřímo ovládat zahraničního investora fyzické či právnické osobě pocházející mimo EU bez ohledu na to, že touto změnou ve skutečnosti nedochází ke změně osoby konečného investora, ani k přemístění ovládající osoby do třetí země.

Ke změně osoby ovládající v rámci skupiny však může často dojít právě prostřednictvím vnitroskupinové restrukturalizace, což v kontextu českého práva nemusí být nijak výjimečná situace vzhledem k tomu, že české právo obchodních korporací připouští existenci více ovládajících osob i v rámci jedné skupiny.[28] I takovou restrukturalizaci ale v současnosti stíhají omezení a nutnost dodržet postupy dle FDI zákona. Dle důvodové zprávy FDI zákona bylo cílem této úpravy umožnit postihnout možné negativní dopady té části transakce prováděné v zahraničí, která má vazbu na bezpečnost České republiky nebo vnitřní či veřejný pořádek (příkladem může být zahraniční investice do mateřské společnosti hospodářského subjektu sídlící mimo území České republiky). Na transakci prováděnou nepřímo je díky ustanovení § 4 FDI zákona pohlíženo jako na *de facto* novou zahraniční investici a platí pro ni stejné postupy.[29]

Přijaté řešení v FDI zákoně dává smysl pouze v některých případech, např. že prostřednictvím vnitřní restrukturalizace dojde k přeskupení kontroly nad zahraniční investicí v České republice do třetí země, která může představovat riziko pro bezpečnost České republiky nebo její vnitřní či veřejný pořádek (např. z důvodu politického zřízení v daném státě). V mnohých případech však nová „ovládající osoba“ v rámci skupiny bude sídlit buďto ve stejném státě nebo ve třetí zemi nepředstavující jakékoli riziko pro bezpečnostní zájmy České republiky. Z tohoto důvodu se domníváme, že výslovné vynětí vnitřních restrukturalizací z působnosti nového nařízení může být podnětem ke změně současného § 4 FDI zákona, který dle našeho názoru jen částečně sleduje současný smysl a účel tohoto ustanovení, a bylo by vhodné jej legislativně upravit, či alespoň zúžit jeho potenciální aplikační dosah. Lze poukázat i na úpravu v jiných členských státech EU, např. Německa, která eventuality vnitroskupinových restrukturalizací zohledňuje. Pokud kupující a prodávající německé cílové společnosti jsou ovládáni stejným konečným mateřským subjektem a jejich koncový management se nachází v téže zemi mimo EU, nejedná se ve většině případů o situaci podléhající povinnému zahájení řízení o prověření zahraniční investice.[30]

Závěr

Úprava prověřování zahraničních investic na unijní a české úrovni je stále rozvíjející se oblastí, o čemž svědčí téměř kompletní přepracování stávajícího Nařízení, které by mělo začít platit od druhého čtvrtletí roku 2026 po formálním schválení v unijních orgánech. Změna unijní úpravy bezesporu povede k přepracování (či přijetí) úprav členských států EU a lze očekávat změny i v české úpravě, i s ohledem na rozšíření oblastí podléhajících povinnému prověřování zahraničních investic v celé Evropské unii. Na přizpůsobení stávajících národních úprav nové unijní úpravě budou mít členské státy EU 18 měsíců po vstupu návrhu nařízení v platnost - nová úprava tak nabude účinnosti až po uplynutí této doby. Z hlediska právní praxe doufáme, že plánované změny povedou ke větší harmonizaci a sjednocení národních úprav prověřování zahraničních investic EU, a tímto k lepšímu investičnímu prostředí pro zahraniční investory mající zájem o uskutečnění investice v EU.

Tereza Naučová
Counsel

Anna Bilanová
Associate

Wolf Theiss

WOLF THEISS Rechtsanwälte GmbH & CO KG, organizační složka

Butterfly Karlín
Pernerova 691/42
186 00 Karlín

Tel.: +420 234 765 111

Fax: +420 234 765 110

e-mail: paha@wolftheiss.com

[1] Návrh nového úvodního odstavce 16a k Návrhu Nařízení Evropského Parlamentu a Rady o prověřování zahraničních investic v Unii a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/452 obsaženém v mandátu pro vyjednávání s Evropským parlamentem ze dne 6. června 2025. K dispozici >>> [zde](#).

[2] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/452, kterým se stanoví rámec pro prověřování přímých zahraničních investic směřujících do Evropské unie ze dne 19.3.2019.

[3] Report from the Commission to the European Parliament and the Council, Fifth Annual Report on the screening of foreign direct investments into the Union, COM(2025) 632 final, 14.10.2024, str. 16.

[4] Návrh Nařízení Evropského Parlamentu a Rady o prověřování zahraničních investic v Unii a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/452.

[5] Evropský parlament schválil Návrh Nařízení dne 8. května 2025, k dispozici >>> [zde](#).

[6] Coreper schválil vyjednávací mandát Rady EU ve věci Návrhu Nařízení: [Trade: Coreper endorses the Council's negotiating position on FDI screening revision - Consilium](#).

[7] Interinstitucionální dialog zahájen ve věci Návrhu Nařízení: [Interinstitutional talks begin on EU's revised FDI screening mechanism - European Commission](#)

[8] Ze statistických dat Evropské komise vyplývá, že Evropská komise vydala své stanovisko k méně než 3 % případům, jež posuzovala v rámci mechanismu spolupráce, z nichž přibližně 20 % se týkalo projektů a programů v zájmu Evropské unie, str. 12 Vyhodnocení Nařízení (Dokument SWD(2024) 23 final).

[9] Čl. 4 Návrhu Nařízení.

[10] Čl. 2 odst. 1 Návrhu Nařízení stanoví, že „zahraniční investicí“ je přímá zahraniční investice nebo investice v Unii se zahraniční kontrolou, která umožňuje skutečnou účast na řízení nebo kontrole cílového subjektu v Unii.

[11] Odst. 11, str. 20 Úvodních ustanovení k Návrhu Nařízení.

[12] *Ibid.*

[13] Odst. 16 Úvodních ustanovení k Návrhu Nařízení.

[14] § 5 FDI zákona.

[15] Navrhované nařízení se vztahuje na investory ze zemí mimo EU s „účinnou účastí na řízení nebo kontrole cílové společnosti“, včetně investic, které vytvářejí „trvalé a přímé vazby“ mezi zahraničním investorem a cílovou společností se sídlem v EU, nebo investic prováděných prostřednictvím dceřiné společnosti se stejným účinkem. Kontrola však není definována odkazem na konkrétní minimální podíl v cílové společnosti nebo podíl na hlasovacích právech v cílové společnosti. To lze porovnat s pravidly pro prověřování v mnoha členských státech, která stanoví buď 10 % v nejcitlivějších odvětvích a 25 % v ostatních důležitých odvětvích, jako například v Rakousku nebo na Slovensku.

[16] čl. 3 odst. 2 Nařízení Rady (ES) č. 139/2004, o kontrole spojování podniků týkající se posuzování uplatňování rozhodujícího vlivu v určitém podniku.

[17] Pojem kontroly, také do češtiny překládáno jako ovládání je např. blíže vymezen v bodě 55b v Pokynech Rady EU k provádění a vyhodnocování omezujících opatření (sankcí) z 4. května 2018, dokument 5664/18.

[18] Např. čl. 3.1. odst. 2 písm. c) Dohody o ochraně investic mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Singapurskou republikou na straně druhé podepsané dne 15. a 19. října 2018 konkretizující společnost založenou v hostující zemi (tzv. locally established company). Text dohody je dostupný >>> [zde](#).

[19] Čl. 2 odst. 7 Návrhu Nařízení.

[20] Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. července 2023 ve věci C-106/22, Xella Magyarország Építőanyagipari Kft. v. Innovációs és Technológiai Miniszter.

[21] *Ibid.*, bod 29 a 39 rozsudku.

[22] V souladu s § 2 odst. 1, písm. c) je zahraničním investorem i osoba, která je přímo či nepřímo ovládaná osobou, která není státním občanem České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie, anebo osobou, která nemá sídlo v České republice nebo v jiném členském státě Evropské unie.

[23] Příloha II k Návrhu Nařízení.

[24] Čl. 9 Návrhu Nařízení.

[25] Čl. 9 odst. 3 a 4 Návrhu Nařízení.

[26] § 4 FDI zákona zní následovně: Dojde-li po uskutečnění zahraniční investice ke změně osoby ovládající zahraničního investora a umožní-li tato změna přímo či nepřímo ovládat zahraničního investora osobě podle § 2 odst. 1 písm. a) nebo b), uplatní se postup stanovený v § 7 nebo 8 obdobně.

[27] V této souvislosti se bude jednat buďto o povinné prověření zahraniční investice ve smyslu § 7 FDI zákona, nebo prověření investice na základě konzultace ve smyslu § 10 FDI zákona, či na základě řízení o prověření zahraniční investice zahájené z úřední povinnosti dle § 8 FDI zákona.

[28] ŠVEC, Martin. § 2 [Zahraniční investor]. In: KUPČÍK, Jan, DUFKOVÁ, Barbara, ŠVEC, Martin. Zákon o prověřování zahraničních investic. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, ISBN 978-80-7400-918-1.

[29] Vláda: Důvodová zpráva k zákonu č. [34/2021](#) Sb., o prověřování zahraničních investic a o změně souvisejících zákonů (zákon o prověřování zahraničních investic), č. 34/2021 Dz.

[30] Viz § 55 odst. 1b předpisu Außenwirtschaftsverordnung (zkráceně AWW).

Další články:

- [AML - od zákona č. 253/2008 Sb. k AMLR: co konkrétně musí česká povinná osoba změnit do roku 2027](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [AML a diskriminace v realitní praxi: chyby, které mohou vyjít draho](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Nová pravidla ICC pro rozhodčí řízení: Přehled klíčových změn účinných od 1. června 2026](#)